

Preken konfirmasjon mai 2010 i Fjellhamar kirke

4. s e påske

Kapellan Elisabeth Lund

Kjære konfirmanter!

Gratulerer med dagen!

Dere er en bra liten flokk, og jeg kjenner at jeg er litt stolt av dere. Og jeg er temmelig sikker på at det sitter mange her bak ryggene deres som er veldig stolte av dere nå. Dere har familie, slekt, faddere og venner i ryggen.

Det har vært morsomt og lærerikt å være sammen med dere. Jeg håper og tror at dette ikke er siste gang vi ser dere her i kirken. Det er iallfall folk omtrent på deres alder som bruker denne kirka kanskje aller mest. Dere har deres plass her. Dere hører til her.

Da dere ble døpt, om det var som baby eller nå i løpet av konfirmasjonstida, så fikk dere et merke på dere. Et merke som viser at dere hører til hos Gud. Alle vi som er døpt har det merket på oss, og alle som ikke er døpt er velkommen til å få det i dåpen.

Vi kan ikke se det, men det er der. Det er et kors som ble tegna på oss fra panna til brystet og fra skulder til skulder. Da vi ble døpt. Prøv å tegne det på dere selv. Kjenn at det er der. Det er et tegn på at det som skjedde med Jesus på korset gjelder for deg. Han døde for deg fordi han elsker deg.

I dag handler det om kjærlighet her i kirka. (Eller sjælihet, omtrent det samma)

Det handler om det som jeg tror kanskje er det aller viktigste her i livet: Å ta imot kjærlighet, og å gi det videre.

Jeg skal lese det som er søndagens prekentekest for dere.

Det står skrevet i evangeliet etter Johannes i det 15. kapittel:

Jesus sier:

Likesom Faderen har elsket meg, har jeg elsket dere.

Bli i min kjærlighet!

Hvis dere holder mine bud, blir dere i min kjærlighet, likesom jeg har holdt min Fars bud og blir i hans kjærlighet. Dette har jeg sagt dere, for at dere kan eie min glede, og deres glede kan være fullkommen. Og dette er mitt bud: Dere skal elske hverandre som jeg har elsket dere.

Ingen har større kjærlighet enn den som gir sitt liv for sine venner.

Slik lyder Herrens ord

Jesus sier at vi skal bli i hans kjærlighet. Ta imot og gi videre.

Jeg tror man kan leve et veldig godt liv, og være et veldig godt menneske, uten å være kristen.

Det finnes mange eksempler på det. Og noen ganger så spør jeg meg sjøl om hvorfor jeg er kristen.

Svaret er at jeg ikke kan komme bort ifra at Gud er den virkelige Gud, og da blir det eneste riktige for meg å leve sammen med ham. For det er som å komme hjem, å vite at jeg er der jeg skal være.

Hos Gud kan vi få erfare at vi er elska akkurat sånn vi er, av han som har skapt oss. Å være kristen er å være der vi er skapt til å være, der vi hører til. Vi er tegna med korset som også minner oss om det. Om at vi er elska og om at vi hører til.

Men det å bære et kors, er også et bilde på å ville gi seg selv. Fordi det var på korset at Jesus gav alt for oss mennesker.

Når vi bærer korset, når vi er kristne, når vi vil følge Jesus, handler det også om å være villige til å gi oss sjøl. Ikke sånn at vi også skal dø, men at vi vil gi den kjærligheten vi får videre.

Jeg skal lære dere litt geografi. Noen vet det kanskje fra før, men Israel, det landet Jesus levde i, har to innsjøer.

Den ene heter Galileasjøen og den andre heter Dødehavet.

Galileasjøen er ikke så stor, litt under halvparten av Mjøsa bare. Men det er en innsjø som er full av liv. Og den er veldig viktig for Israel. Den er nemlig landets viktigste vannkilde. Det er også mange fiskere som lever av å fiske der. Og det er et fantastisk sted å komme til. Når man kjører gjennom ganske så tørre områder, og så nærmer seg Galileasjøen og ser all frodigheten og palmene og alle fargene. Da er det som å endelig komme til et sted fullt av liv.

Den andre sjøen er Dødehavet som ligger sør for Galileasjøen. Der er det ikke særlig frodig. Og så er vannet fryktelig salt. Det er så salt at hvis man vil bade i Dødehavet så kjenner man at det svir skikkelig i øynene. Og så salt at i Dødehavet finnes det ikke liv. Kanskje noen mikroorganismer, men det er ingen planter og dyr som overlever der.

Israel har altså en sjø full av liv og som gir masse godt, og en helt død sjø.

Hva gjør at det er så stor forskjell på dem?

Israel har også en elv som renner sørover gjennom landet. Den heter Jordan. Den renner ned i Galileasjøen og ut av den, og videre ned til Dødehavet. Det er det samme vannet som renner inn i begge sjøene.

Forskjellen er at Galileasjøen ikke bare tar imot vannet fra Jordan, men den gir også fra seg vann. For hver dråpe vann som innsjøen får inn, sender den en dråpe videre.

Dødehavet derimot, gir ikke fra seg noe vann. Utenom at noe fordamper, beholder Dødehavet hver dråpe som renner inn fra Jordan. Det blir mer og mer salt fordi salt ikke fordamper.

Den innsjøen som gir videre, flommer over av liv, mens den som beholder alt selv, er helt død.

Det å bære et kors er å ta imot fra Gud, å vite at vi er elsket. Og det er å gi videre, å være villige til å gi oss selv. Kjærligheten renner gjennom, som elva Jordan renner gjennom Galileasjøen.

Den bevegelsen skaper liv.

Jesus sier ”Dette har jeg sagt dere, for at dere kan eie min glede, og deres glede kan være fullkommen.”

Jeg synes ikke alltid det er lett å bli utfordret av Gud til å gi. Det å bære et kors er å være villig til å velge det som kan være vanskelig også. Kanskje innebærer det å ha litt mindre fokus på hva som er best for meg, og litt mer fokus på hva som er bra for andre.

Men det er ganske befriende å bli snudd bort fra å hele tiden ha oppmerksomheten på oss selv, og vurdere oss selv. Er vi bra nok? Er vi pene nok? Er vi vellykket nok?

Snudd til å se på Gud og menneskene rundt oss. Hva kan vi gjøre for dem? Hva kan vi bidra med for at andre skal få det bedre, for at andre skal få oppleve at de er bra nok. Den bevegelsen det er å bli snudd fra å se på oss selv til å se på andre, skaper liv.

Jeg tror også vi stadig trenger å kjenne, å vite, at vi er elsket, at vi er bra som vi er for å kunne snu oss mot andre. Vi må ta imot for å kunne gi.

Snart skal dere som sitter her framme konfirmeres.

Det å konfirmeres er å få noe. Dere får masse gaver og penger og sånn, men det er ikke akkurat det jeg tenker på nå. Dere får masse oppmerksomhet og kanskje gode ord også. Men det dere skal få først er en bekreftelse fra Gud.

Konfirmasjon betyr bekreftelse, og når dere blir konfirmerert bekrefter Gud at han elsker dere og vil være sammen med dere. Han bekrefter at dere hører til hos han. At dere er tegna med merket hans, med korset.

Samtidig er det dere som bestemmer om dere vil leve sammen med Gud, eller ikke.

Uansett om du vil si ja eller nei eller vet ikke til Gud akkurat nå, så sier han JA til deg.

Gud er alltid klar for å gi deg sin kjærlighet.

På alteret står det 6, 15 røde roser. Én for hver av dere. De skal dere få. Og de skal være et symbol på Guds kjærlighet til dere.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånds navn som var og er og blir én sann Gud fra evighet til evighet.